

Consultatieversie Artikelsgewijze toelichting

Artikel I (Wijziging Wet elektriciteit en drinkwater BES)

Onderdeel A

De wijziging van de begripsomschrijving van "Onze Minister" is van technische aard.

Onderdeel B

De huidige redactie van artikel 1.3 van de Wet elektriciteit en drinkwater BES (verder: Wedb) heeft om een aantal redenen aanvulling en verbetering. Ingevolge het vigerende artikel 1.3 van de Wedb is die wet niet van toepassing op het verhandelen, bedoeld in artikel 1, onderdeel f, van de Warenwet BES, van drinkwaren in klein verpakkingsmateriaal. Met die bepaling werd blijkens de toelichting beoogd om uit te sluiten dat zowel de productie van verpakt water als ook de distributie ervan via bijvoorbeeld een (rijdende) winkel onder de verbodsbepaling van artikel 2.3 van de Wedb zou vallen. Verbetering van artikel 1.3 is gewenst omdat alleen het verhandelen en niet ook het vervaardigen van drinkwaren is uitgezonderd van de Wedb, hetgeen blijkens de toelichting wel is beoogd, en omdat onduidelijk is wat onder klein verpakkingsmateriaal valt en wat niet. Er is sprake van samenloop van regels bij het vervaardigen en de productie en onduidelijk is in hoeverre de regels van de Wedb mede van toepassing zijn. Op Saba is verder sprake van een ontwikkeling waarbij drinkwater ten behoeve van de drinkwatervoorziening wordt geproduceerd, verpakt in dispensers (gallonverpakkingen) en op die wijze wordt gedistribueerd. Hierbij wordt het vraagstuk van de samenloop van Wedb en Warenwet BES bij de productie/vervaardiging en distributie/verhandelen versterkt en is een verbeterde afbakening noodzakelijk geworden om onduidelijke en mogelijk conflicterende regelgeving en complicaties in de uitvoering te voorkomen.

Verpakte drinkwaren vallen momenteel onder de werking van de Warenwet BES. Onder eet- of drinkwaren wordt ingevolge artikel 1, onderdeel c, van de Warenwet BES verstaan: al hetgeen bestemd is door de mens te worden genuttigd, alsmede genotmiddelen, kauwpreparaten en grondstoffen daarvan. Onder verpakking wordt ingevolge onderdeel d van dat artikel 1 verstaan: elk artikel of materiaal dat bestemd is om een waar of waren te bevatten of te omhullen. Onder vervaardigen wordt ingevolge onderdeel e van artikel 1 van de Warenwet BES verstaan: alle handelingen met betrekking tot het tot stand brengen van de waar, daaronder begrepen het bereiden. Dit is dus een breder begrip dat het in artikel 1 van de Wedb gedefinieerde productie van drinkwater, dat de bereiding en daarmee verband houdende opslag en transport van drinkwater tot aan het punt van levering aan een distributeur omvat.

In Saba, met de voornemens om drinkwater te verpakken en te distribueren door middel van dispensers (gallonverpakkingen), ontstaan zonder wijziging van de regelgeving verdere samenloopproblemen tussen de Wedb met de Warenwet BES. Zonder nadere regeling blijven zowel de bepalingen van de Warenwet BES van toepassing als de bepalingen van de Wedb. Samenloop van regelgeving is er met name bij de kwaliteitseisen, de vergunning en taken van een producent. Bij de (deels geregelde) samenloop van de aanwijzing en taken van een distributeur en het verhandelen van drinkwaren doen zich eveneens vragen voor, met name daar waar distributie in het kader van de drinkwatervoorziening verder gaat dan het verhandelen, zoals de verplichtingen van een distributeur en de mogelijkheden tot subsidie. Zonder nadere regeling leidt dit tot verdere onzekerheid of de drinkwatervoorziening kan worden ondersteund vanuit de Wedb.

Omdat de Wedb primair het oog heeft op de kwaliteit, productie, distributie en toegankelijkheid van de drinkwatervoorziening voor eerste levensbehoeften wordt voorgesteld om het in het kader van de drinkwatervoorziening in dispensers verpakt drinkwater en nooddrinkwater onder de werking van de Wedb te brengen en deze aanvullend, voor zover bepaalde elementen niet worden geregeld onder de Wedb, onder de werking van de Warenwet BES te houden. Dit omvat eisen ten aanzien van verpakking, etikettering, houdbaarheid enzovoorts. Daarmee wordt recht gedaan aan de doeleinden van beide

wetten en wordt het specifieke karakter van de drinkwatervoorziening geborgd.

De hieruit volgende wijziging van de afbakening tussen de Wedb en de Warenwet BES voor verpakte drinkwaren omvat drie elementen:

- de Wedb is primair van toepassing op drinkwater en nooddrinkwater in bij ministeriële regeling aangewezen verpakkingen dat wordt geproduceerd en gedistribueerd in het kader van de drinkwatervoorziening;
- de Warenwet BES blijft in deze gevallen aanvullend van toepassing voor niet door de Wedb geregelde vereisten zoals eisen aan verpakkingsmateriaal, etikettering, houdbaarheidsdatum en het toezicht;
- de Warenwet BES blijft integraal van toepassing op het vervaardigen en verhandelen van drinkwaren in niet aangewezen verpakkingen; de Wedb is daarop niet van toepassing.

Met het oog daarop wordt zowel artikel 1.3 van de Wedb gewijzigd als een nieuw artikel 2a in de Warenwet BES opgenomen.

Uit het voorgestelde gewijzigde artikel 1.3 van de Wedb (artikel I, onderdeel B) volgt dat de Wedb van toepassing is op de productie en distributie van drinkwater of nooddrinkwater in bij regeling van de genoemde ministers aangewezen verpakkingen. Het gaat hierbij om in het kader van de drinkwatervoorziening geproduceerd en gedistribueerd drinkwater of nooddrinkwater in verpakkingen, zoals bijvoorbeeld gallonverpakkingen op Saba. De waarborgen van de Wedb inzake de drinkwatervoorziening zijn daarmee van toepassing. De Warenwet BES is in deze gevallen aanvullend van toepassing, voor zover het betreft de eisen aan verpakkingen, etikettering, houdbaarheid en het toezicht (zie artikel IV van het wetsvoorstel dat een nieuw artikel 2a in de Warenwet BES invoegt, dat de "contramal" van artikel 1.3 van de Wedb vormt). Met het voorgestelde nieuwe artikel 2a van de Warenwet BES (zie artikel IV) wordt geregeld dat de Warenwet BES niet van toepassing is voor zover bij of krachtens de Wedb regels zijn gesteld ten aanzien van de productie of distributie van drinkwater of nooddrinkwater in krachtens artikel 1.3 van de Wedb aangewezen verpakkingen. Hiermee wordt bereikt dat de Warenwet BES alleen aanvullend van toepassing is op de productie en distributie van drinkwater in verpakkingen in gevallen waarin dat in het kader van de drinkwatervoorziening gebeurt, zoals Saba. Dit betreft regels inzake verpakking, etikettering, houdbaarheid en toezicht.

Bij regeling van de minister van Infrastructuur en Waterstaat in overeenstemming met de Minister voor Medische Zorg en Sport worden verpakkingen aangewezen (bijvoorbeeld op basis van herkomst, hoeveelheidsgrens of aard van de verpakking) van het drinkwater of nooddrinkwater, zodat alleen het specifiek voor de drinkwatervoorziening geproduceerde drinkwater onder de werking van de Wedb komt te vallen. Dit betreft de regels ten aanzien van de productie en distributie (hoofdstukken 2 en 3 van de Wedb; o.a. kwaliteitseisen, vergunning, taken en verplichtingen producent; tarieven; aanwijzing, taken en verplichtingen distributeur, tarieven) en in verband daarmee, bijzondere bepalingen (zoals het borgen van de voorziening onder bijzondere omstandigheden, hoofdstuk 4 van de Wedb) en subsidiëring (hoofdstuk 5 van de Wedb). Aanvullend blijven de regels van de Warenwet BES van toepassing voor zover de Wedb daar niet in voorziet, zoals verpakking, etikettering, houdbaarheidsdata, het toezicht en de verdere handhaving. Op drinkwaren in niet aangewezen verpakkingen blijft uitsluitend de Warenwet BES van toepassing.

Onderdeel C

In artikel 3.2, vierde lid, van de Wedb wordt verduidelijkt dat voor het transport van drinkwater ook door natuurlijke personen kan worden zorggedragen en dat deze daartoe kunnen worden aangewezen (bijvoorbeeld eenmansbedrijfjes), daarvoor is niet een rechtspersoon vereist. Met de wijziging wordt ook beoogd om complicaties in de uitvoering en handhaving te voorkomen.

Onderdeel D

Op verzoek van de drinkwaterbedrijven vervalt de eis een minimale drinkwatervoorraad van 7 aaneengesloten kalenderdagen aan te houden. In plaats daarvan is een bepaling opgenomen waarin de zorg is neergelegd binnen een etmaal ten minste 75% van de hoeveelheid drinkwater te leveren van de

hoeveelheid die op een dag met maximaal drinkwaterverbruik wordt geleverd. Het staat de distributeur vrij de maatregelen te nemen die hij passend en wenselijk acht om aan de verplichting te voldoen. Hij kan daartoe een drinkwatervoorraad aanhouden, maar ook andere maatregelen treffen. In het derde lid van artikel 3.5 wordt ook bepaald (ingevolge onderdeel D, onderdeel 3) dat deze maatregelen moeten worden opgenomen in het kwaliteits- en capaciteitsdocument dat tweejaarlijks moet worden verzonden.

Met "uitval van de drinkwatervoorziening" wordt elk probleem bedoeld dat ertoe kan leiden dat geen drinkwater wordt geleverd, onafhankelijk van de oorzaak van die uitval. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan schade of een storing in het drinkwaternet of aan technische problemen met andere distributievoorzieningen.

Een vergelijkbare bepaling geldt al voor het Europese deel van Nederland, op grond van artikel 52 van het Drinkwaterbesluit. De ontheffing die in het vierde lid van dat artikel in het Drinkwaterbesluit is opgenomen, komt in vergelijkbare vorm in artikel I, onderdeel L, van het wetsvoorstel terug.

Onderdeel E

Op de BES-eilanden is regelmatig sprake van de aanwezigheid van legionellabacteriën in de distributienetten. Dat is aangetoond omdat de drinkwaterbedrijven ook op legionella bemonsteren. Zowel *L. pneumophila* als non-*pneumophila* komen in de distributiesystemen voor. In Europees Nederland zijn zowel *L. pneumophila* als non-*pneumophila* verantwoordelijk voor sterfgevallen; respectievelijk 90% en 10%. In Europees Nederland zijn prioritaire bedrijven aangewezen die verplichtingen hebben ten aanzien van legionellapreventie. Op de BES eilanden geldt dit tot dusver alleen voor de nutsbedrijven en eigen winningen (Bonaire twee maal). Daarmee worden kwetsbare personen op bepaalde locaties blootgesteld aan legionellabacteriën. Om de gezondheid van deze personen zo goed mogelijk te beschermen en rechtsongelijkheid te voorkomen is het nieuwe derde lid van artikel 3.13 opgenomen, zodat enige vorm van legionellapreventie bij een groep nog te omschrijven bedrijven mogelijk wordt, met verdere uitwerking bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. De bepaling is algemeen geformuleerd zodat ook voor andere parameters eisen kunnen worden gesteld als dat noodzakelijk is ter bescherming van de gezondheid.

Onderdeel F

In het vierde lid van artikel 3.14 wordt een verduidelijking opgenomen van de relatie met het derde lid. Daarmee wordt beoogd een onjuiste uitleg en toepassing van de wet te voorkomen. Hiervoor is aanleiding gelet op de ervaringen met de uitvoering van de wet tot nu toe. De aanvulling en verduidelijking van de wettekst is gewenst omdat in de uitvoering van de vigerende wet het bepaalde in artikel 3.14, derde lid (de tarieven kunnen verschillen voor verschillende categorieën afnemers) restrictief wordt geïnterpreteerd (namelijk alleen voor zover de artikelen 3.15 tot en met 3.18 dit ook expliciet verder bepalen). Daardoor zijn de door de wetgever beoogde doelen als de betaalbaarheid en daarmee toegankelijkheid op basis van een onderscheid naar verbruik niet uitvoerbaar gebleken bij het vaste tarief en zijn ook kortingsregelingen op basis van het verbruik niet uitvoerbaar gebleken. Vanwege de restrictieve uitleg van de verhouding tussen artikel 3.14 en de specifieke bepalingen van de artikelen 3.15 tot en met 3.18 bleek het niet haalbaar om bij het vaste gebruikstarief onderscheid te maken naar verbruik of de kortingsregeling op basis daarvan toe te passen. Dit is ongewenst en niet door de wetgever beoogd. Om die reden worden deze verduidelijkingen in de wettekst zelf voorgesteld.

Onderdeel G

In artikel 3.15, vierde lid, wordt bepaald dat een afnemer, die betaald heeft voor een aansluiting op het net met een lengte van meer dan 25 meter, deels gecompenseerd zou worden als daarop voor een volgende afnemer een nieuwe aansluiting zou worden aangelegd. Deze bepaling had tot doel dat afnemers de kosten onderling konden verdelen, maar werd zo uitgelegd dat het drinkwaterbedrijf werd gevraagd de afnemer te compenseren. Voorgesteld wordt derhalve om de bepaling te schrappen.

Het schrappen van het artikellid laat uiteraard onverlet dat degene die op een bestaande aansluiting aansluit, de afnemer die voor de bestaande aansluiting heeft betaald kan compenseren.

Onderdeel H

Zoals bij onderdeel F aangegeven wordt de mogelijkheid de tarieven te laten verschillen voor verschillende categorieën afnemers als bepaald in artikel 3.14, derde lid, van de wet restrictief geïnterpreteerd. In het vigerende artikel 3.16, derde lid, is bepaald dat de hoogte van het vaste gebruikstarief afhankelijk is van de grootte van de aansluitcapaciteit. Om ervoor te zorgen dat de tarieven voor drinkwater kunnen verschillen ongeacht de grootte van de aansluitcapaciteit wordt voorgesteld dit artikellid aan te passen. In het vierde lid wordt verduidelijkt dat een lager gebruikstarief kan worden vastgesteld voor bepaalde categorieën afnemers na overleg met het Openbaar Lichaam. Bij ministeriele regeling kunnen de categorieën afnemers worden aangewezen voor wie een lager vast gebruikstarief wordt vastgesteld, en kunnen over de vaststelling van dat lagere tarief nadere regels worden opgenomen. De voorgestelde wijzigingen dragen bij aan het voor een ieder betaalbaar houden van drinkwater en elektriciteit.

Onderdeel I

Het voorgestelde nieuwe artikel 3.19 bevat een met artikel 13, tweede lid, van de Drinkwaterwet vergelijkbare bepaling. Reden voor het opnemen van deze bepaling is de systeemverantwoordelijkheid van de minister van Infrastructuur en Waterstaat voor een betaalbare drinkwatervoorziening. Daarbij behoort de bevoegdheid om evenals voor Europees Nederland te kunnen ingrijpen als de uitvoering van de wettelijke verplichtingen met betrekking tot de tarieven niet voldoet aan de wettelijke eisen en tot uitkomsten leidt die in strijd zijn met de wettelijke doelen. Voorkomen moet ook worden dat de tarieven te hoog maar ook of te laag worden vastgesteld en de rekening in de vorm van extra subsidie bij de minister komt te liggen. Toepassing van de bevoegdheid een aanwijzing te geven is een ultimatum remedium, als langs een andere weg niet een zelfde resultaat kan worden bereikt.

Onderdeel J

De wijziging die in artikel 4.4, eerste lid, wordt voorgesteld is van technische aard.

Onderdeel K

De wijzigingen die met dit onderdeel worden voorgesteld zijn van technische aard. In onderdeel J is een vergelijkbare bepaling opgenomen voor een wijziging aan artikel 4.4 van de Wedb, in dit onderdeel zijn de wijzigingen aan hoofdstuk 6 van de Wedb opgenomen.

Onderdeel L

Aan artikel 6.12, tweede lid, wordt een met artikel 54 van de Drinkwaterwet vergelijkbare bepaling toegevoegd. Daardoor is de minister als systeem- en eindverantwoordelijke in staat om bij buitengewone omstandigheden maatregelen te nemen die de minister redelijkerwijs nodig acht in het belang van de veiligstelling van de openbare drinkwatervoorziening. Deze maatregelen worden in overleg met het eilandsbestuur en de distributeur genomen tenzij dit als gevolg van de buitengewone omstandigheden niet mogelijk zou zijn.

Onderdeel M

Artikel 6.13 van de Wedb wordt in dit voorstel zo aangepast dat tijdelijk ontheffing kan worden verleend van de verplichting zorg te dragen voor het binnen een etmaal leveren van ten minste 75% van de drinkwatervoorraad die op een dag met maximum verbruik wordt geleverd. De toelichting bij artikel I, onderdeel D gaat nader op die verplichting in.

Het artikellid dat wordt toegevoegd heeft een vergelijkbare strekking als het vierde lid van artikel 52 van het Drinkwaterbesluit, waarin eveneens een (tijdelijke) ontheffingsmogelijkheid wordt geboden als het redelijkerwijs niet mogelijk is de levering te garanderen.

Onderdeel N

De overgangstermijn van artikel 7.4 van de Wedb van twee jaar na inwerkingtreding van de Wedb (tot 1 juli 2018) voor het aanvragen van een vergunning of aanwijzing is te kort gebleken. Om mogelijke en onnodige complicaties in uitvoering en handhaving te voorkomen wordt voorgesteld deze termijn opnieuw vast te stellen waarbij deze geldt tot 1 juli 2026 en deze ook daarna bij besluit van de minister te kunnen verlengen (eerste lid). Verder wordt om dezelfde redenen verduidelijkt dat het hier gaat om personen (natuurlijke of rechtspersonen (bedrijven of diensten van een openbaar lichaam)) die reeds op 1 juli 2016 drinkwater produceerden of distribueerden, dit waren nog geen producenten of distributeurs in de zin van de Wedb, met een vergunning of aanwijzing (tweede lid). Verder wordt op eveneens dezelfde gronden voorgesteld de termijn voor het voldoen aan de eis van artikel 3.12 van de Wedb opnieuw vast te stellen tot 1 juli 2026 met ook daarna een verlengingsmogelijkheid (derde lid). Een overgangsregeling voor reeds lopende aanvragen is niet nodig. Deze vallen direct onder de nieuwe termijn.

Onderdeel O

Artikel 7.6 van de Wedb vervalt gelet op artikel 3 van de Invoeringswet openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba. In dat artikel is bepaald dat de Algemene wet bestuursrecht niet van toepassing is op besluiten en handelingen van bestuursorganen die hun zetel hebben in het Europees deel van Nederland, ter uitvoering van een wettelijke regeling die alleen in de openbare lichamen van toepassing is. Naast artikel 5.1 van de Wedb kunnen op grond van de Kaderwet subsidies I en M subsidies inzake drinkwater worden verstrekt.

Artikel II (Wijziging Wet volkshuisvesting, ruimtelijke ordening en milieubeheer BES)

Onderdeel A

Vanwege de voorgestelde uitbreiding van de zorgplicht van het bestuurscollege wordt in artikel 1.2, eerste lid, het begrip "beheer van afvalwater" gedefinieerd. Dit omvat (voor zover van toepassing op een eiland) inzameling, transport, zuivering en verwijdering.

Onderdeel B

Om de redenen die zijn vermeld in deel II, de paragrafen 2 en 3 van het algemene deel van deze memorie van toelichting wordt artikel 4.25 van de Wet vrom BES gewijzigd. De voorgestelde wijziging van artikel 4.25 houdt in dat de zorgplicht van het bestuurscollege in artikel 4.25, eerste lid, wordt verruimd tot het beheer van afvalwater. Het beheer van afvalwater wordt in artikel 1.2 van de wet gedefinieerd als inzameling, transport, zuivering en verwijdering van afvalwater. Deze uitgebreide zorgplicht geldt alleen daar waar de inzameling, transport, zuivering en verdere verwijdering van dit afvalwater doelmatig wordt geacht.

De gebieden en percelen waarvoor de uitgebreide zorgplicht zal gaan gelden, zullen worden aangewezen door de eilandsraad in de afvalwaterverordening, bedoeld in het huidige tweede lid van artikel 4.25 (in dit onderdeel wordt voorgesteld het tweede lid te vernummeren tot het derde lid). De gebieden waarvoor nu een zorgplicht geldt voor de inzameling van huishoudelijk afvalwater, het rioleringsgebied en het zogenoemde zorgplichtgebied zijn aangewezen op de kaart bij de Eilandsverordening afvalwater Bonaire.¹ Bij de inwerkingtreding van het onderhavige wetsvoorstel zal deze kaart zo nodig moeten zijn aangepast.

Zoals is beschreven in deel II van het algemene deel van deze memorie van toelichting heeft de voorgestelde zorgplicht betrekking op zowel huishoudelijk afvalwater als afvalwater van bedrijven dat

¹ Afkondigingsblad Bonaire 2012, no. 5

niet als huishoudelijk afvalwater kan worden aangemerkt en dat, al dan niet na voorzuivering door de inrichting, kan worden verwerkt door de RWZI of AWZI. Dit laatste is uitdrukkelijk bepaald in het voorgestelde nieuwe tweede lid van artikel 4.25 van de Wet vrom BES. Huishoudelijk afvalwater is afvalwater dat overwegend afkomstig is van menselijke stofwisseling en huishoudelijke werkzaamheden (artikel 1.2, eerste lid, Wet vrom BES). Het betreft in de eerste plaats afvalwater afkomstig van huishoudens. Ook afvalwater van bedrijven dat voldoet aan deze omschrijving, wordt aangemerkt als huishoudelijk afvalwater. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan afvalwater van een winkel of een kantoor. De samenstelling van het afvalwater is bepalend voor het antwoord op de vraag of er al dan niet sprake is van huishoudelijk afvalwater.

Vanwege de uitbreiding van de zorgplicht, in het eerste lid, en het nieuwe tweede lid, wordt het vigerende tweede lid hernummerd tot derde lid. In dat derde lid wordt de reikwijdte van de afvalwaterverordening in lijn met het voorgaande verruimd. Naast de kaart waarop de zorgplichtgebieden staan vermeld, bevat deze verordening regels omtrent het aanbieden van huishoudelijk afvalwater en afvalwater van inrichtingen in die gebieden. Behalve op de inzameling zullen deze regels ook betrekking hebben op het transport, de zuivering en verdere verwijdering van dit afvalwater.

Onderdeel C

De voorgestelde wijziging van artikel 4.26 leidt ertoe dat de afvalwaterverordening ook voor bedrijven kan gaan gelden en dat voorwaarden kunnen worden gesteld voor acceptatie van afvalwater van inrichtingen.

Artikel III (Wijziging Wet financiën openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba)

Het huidige artikel 57a van de Wet Financiën openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba (hierna: Wet fin BES) geeft het eilandsbestuur de bevoegdheid om ter bekostiging van het afvalwaterbeheer van gebruikers van percelen waarvoor een zorgplicht geldt ten aanzien van het inzamelen van huishoudelijk afvalwater, rioolheffing te heffen. Deze zorgplicht is geregeld in artikel 4.25, eerste lid, van de Wet vrom BES.

Het onderhavige wetsvoorstel breidt de zorgplicht uit tot het beheer van afvalwater, zoals hiervoor toegelicht. Om de taakuitbreiding te kunnen bekostigen wordt in artikel II voorgesteld de heffingsbevoegdheid van het eilandsbestuur te verruimen, zodat uit de opbrengst van de heffing de kosten van het afvalwaterbeheer kunnen worden gedekt. Deze verruiming wordt tot uitdrukking gebracht door de heffing voortaan afvalwaterheffing te noemen. De afvalwaterheffing wordt bij belastingverordening van de eilandsraad vastgesteld (artikel 40 van de Wet fin BES). Het betreft een facultatieve bevoegdheid. Als belastingplichtigen kunnen worden aangewezen degenen die, al dan niet krachtens een zakelijk of persoonlijk recht, gebruikmaken van een perceel ten aanzien waarvan een zorgplicht geldt voor het inzamelen, transporteren en zuiveren van huishoudelijk afvalwater of bedrijfsafvalwater. Omdat niet altijd makkelijk is aan te tonen dat vanaf een perceel daadwerkelijk afvalwater wordt geloosd of aangeboden, is artikel 57a, eerste lid, zo geformuleerd dat dit niet aannemelijk hoeft te worden gemaakt om te kunnen heffen. Voldoende is dat het perceel onder de zorgplicht valt. Heffing is daardoor ook mogelijk als de gebruiker van een perceel weinig afvalwater loost. In dit verband wordt in artikel 83, eerste lid, van de Wet Fin BES bepaald dat "Indien ter zake van hetzelfde voorwerp van de belasting of hetzelfde belastbare feit twee of meer personen belastingplichtig zijn, kan de belastingaanslag ten name van een van hen worden gesteld". Op basis daarvan is de ambtenaar van het openbaar lichaam dat belast is met de heffing en inning, bevoegd een belastingplichtige aan te wijzen. Dit kan geschieden aan de hand van een besluit waarbij beleidsregels worden gegeven voor het aanwijzen van een belastingplichtige in een keuzesituatie, zoals voor grondbelasting reeds is gebeurd op Bonaire.

In gebieden waarin geen riolering ligt, wordt afvalwater opgevangen in septic tanks of zinkputten en

met trucks getransporteerd naar de AWZI. Vinden de inzameling en het transport plaats door particuliere bedrijven en betalen de gebruikers van de betrokken percelen hiervoor een vergoeding aan deze bedrijven, dan kan van hen alleen afvalwaterheffing worden geheven ter zake van de zuiveren van het afvalwater. Bij deze categorie belastingplichtigen kunnen dan dus ook alleen de kosten van het zuiveren in rekening worden gebracht.

In gebieden waarin het inzamelen, transporteren en zuiveren van afvalwater door of vanwege het eilandsbestuur niet doelmatig is, geldt geen zorgplicht. Gebruikers van percelen in die gebieden dragen zelf zorg voor het beheer van hun afvalwater. Zij kunnen dan ook niet worden aangewezen als belastingplichtigen voor de afvalwaterheffing.

In artikel 57a is geen heffingsmaatstaf opgenomen. Dit geeft de eilandsraad een grote mate van vrijheid bij de keuze daarvan. Wel geldt een algemeen verbod op heffing naar inkomen, winst of vermogen (artikel 42, tweede lid van de Wet Fin BES). Er zijn verschillende heffingsmaatstaven denkbaar, zoals heffing per perceel of op basis van het geloosde of ter zuivering aangeboden volume. Bij bedrijfsafvalwater ligt het voor de hand behalve het volume ook de samenstelling een rol te laten spelen.

Als de kosten van het inzamelen en transporteren of het zuiveren van afvalwater door verschillen in bijvoorbeeld volume of samenstelling uiteenlopen, kan dit het hanteren van verschillende tarieven wenselijk maken. Artikel 57a laat toe dat tariefdifferentiatie wordt toegepast. Voorwaarde is wel dat de tarifiering niet in strijd komt met het gelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

Artikel IV (Wijziging Warenwet BES)

Kortheidshalve wordt verwezen naar de toelichting bij artikel I, onderdeel B.

Artikel V (Inwerkingtreding)

Gestreefd wordt naar een inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2022.

DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN EN KLIMAAT,

DE MINISTER VAN INFRASTRUCTUUR EN WATERSTAAT,